

FRANSK BULLDOGG

DOMARKOMPENDIUM

FRAMSTÄLLT INFÖR SDHK'S DOMARKONFERENS 2019

Fransk bulldogg är en brakycefal och molossoid ras som omfattas av SRD (särskilda rasspecifika domaranvisningar). Se vidare sidan 25.

Bildkommentar

Mycket unga valpar med lovande huvuden. Skallen är något rundad på toppen vid den här åldern som kommer utvecklas till en flat skalle när de är vuxna. Inga överdrivna rynkor i ansiktet och nästan ingen rynka ovanför nostruffeln vilket är korrekt. Korrekt ögonform och placering. Nostruffelns placering är korrekt för åldern och näsborrarna ser lovande ut. Öronens form, med den rundade toppen, och placering är korrekt. Öronställningen kommer förbättras när musklerna och brosket utvecklas. Valparna har redan en bra balans mellan skalle och ansikte med "kuddade" nospartier. Varje valp har en god bredd i underkäken med korrekt "uppnäst".

Bakgrund

Fransk bulldogg som nationell ras skapades i Paris i slutet av 1880-talet, men kompositionen och dess ursprung är höljda i dunkel.

I Spanien liksom England hölls förr doggar som kamphundar och tjurhetsare. Köttet ansågs bli mörare om tjuren stressades av hundar innan slakt.

Vadhållning ingick som en väsentlig del i verksamheten som var ett folknöje med medeltida anor tills den förbjöds i lag, men fortsatte i löndom.

Mindre bulldoggar uppföddes för att användas till grävlingshets eller hundslagsmål i ringar eller råttfångst på tid. I Paris förekom också att doggar tävlade om att hålla sig fast i kvarvringar som sattes i rörelse.

Innan planerad avel utifrån fastställda rasstandarder och hundutställningar blev vanligare efter 1860-talet, parade man hundar av den typ man eftersträvade och härstamningar noterades sällan. Till Frankrike och England importerades under 1800-talet inte sällan hundar från Spanien för kamp- och hetsändamål.

I kullarna efter dessa kamphundar föddes ibland dvärgexemplar som skänktes bort som kuriosor och sällskap. Möjligt är också, att spanjorer någon gång hemfört s.k. Chinchabulldoggar från Peru, vilka arkeologer har funnit mumifierade eller avbildade i form av keramikföremål. De var små, tigrerade doggar med de så karakteristiska och rastypiska fladdermusöronen. Säkert är däremot att engelska Toy-bulldoggar haft betydelse för rasens utveckling. Dessa importerade hundar i kombination med inhemska terrier-boules utgör grunden till dagens franska bulldogg.

Den franska bulldoggen är också i överensstämmelse med sitt ursprung en orädd hund med stor kamplust, ofta med viss skärpa, men den är samtidigt lyhörd och intelligent och vänlig mot människor. Den kräver en ledargestalt och skall behandlas med fast hand och kärlek, absolut rättvist. Den är ingen var man mans hund, utan kräver omsorg och uppmärksamhet. Kärleken från en fransk bulldogg är beständig, när den väl är vunnit, liksom trofastheten.

Dagens franska bulldogg, med sin förödande charm och glittrande glada humör, med inslag av svärmod, har med rätta kallats hundvärldens clown. Den vill gärna spela upp och vara i

centrum för sällskapets uppmärksamhet. Den har glimten i ögat och är alltid beredd på glada upptåg och äventyr och kastar sig helhjärtat in i de flesta situationer livet kan erbjuda.

Vare sig han lever i slott eller koja, ser den franska bulldoggen snabbt till att bli den axel kring vilket just hans familj rör sig. Den franska bulldoggen är oerhört tillitsfull mot sin ägare och blir mycket olycklig om han inte åtnjuter tillräcklig uppskattning och kärleksfull omsorg från sina närmaste.

Kort beskrivning

Den franska bulldoggen är en liten hund med rejäl bröstkor och bred front, karprygg och kraftfullt musklat bakstall. Vikten ligger mellan 8-14 kilo.

Den franska bulldoggens huvud är rasens mest utmärkande kännetecken:

Kraftfullt, massivt och fyrkantigt med de karakteristiska "fladdermusöronen" korrekt burna rakt upp med rundad topp ger hunden ett intryck av massiv kraft och blixtrande styrka, ett "krutpaket". Ögonen är medelstora, runda och uttrycksfulla med intelligent och vaket uttryck.

År 1898 skrevs den första rasstandard och där föredrogs en dvärgvariant av den engelska bulldoggen med rosenöra, även om hundar med ståndöron och ett rakare, mer kvadratisk nosparti också beskrivs. Det unika fladdermusörat vann dock gehör.

1898 godkände den franska kennelklubben slutligen rasen, uteslutande med fladdermusöron.

Efter att från början ha varit hantverkarnas och den lägre medelklassens hund tog den charmiga och alerta doggen steget in i salongerna via Paris hålldamer och artister. Rasen blev i högsta grad à la mode och kom i ropet bland societeten, som samlades i Europas kulturhuvudstad. Bland dem fanns många förmögna amerikaner, liksom ryska och europeiska adelsfamiljer.

Den första franska rasklubben **Club Amical du Bouledogue Français** bildades 1880 och **The French Bulldog Club of America** blev världens andra rasklubb och bildades 1897, samtidigt som AKC godkände rasen.

År 1914 kom rasen till Sverige. Här uppföddes den främst i grevliga hem och svensk uppfödning gjorde sig bemärkt redan på 1920-talet.

Rasstandard för Fransk Bulldogg med Kommentarer.

Grupp 9

”Standard för fransk bulldogg FCI-nummer 101 (Bouledogue Français)

FCI-standard på franska publicerad 2015-04-17

FCI-standard fastställd av FCI General Committee 2014-11-03

Översättning fastställd av SKKs arbetsgrupp för standardfrågor 2016-03-07

Ursprungsland/hemland: Frankrike

Användningsområde: Sällskapshund, vakthund

Klassifikation: grupp 9, sektion 11”

Bakgrund / Ändamål

Liksom alla doggar härstammar troligtvis även den franska bulldoggen från molosserhundar från den antika grekiska provinsen Epirus och från det romerska kejsardömet. Dessa molosserhundar var förfäder till den engelska bulldoggen, samt även från s.k. alanohundar (alanerna var ett medeltida nomadfolk) och från franska doggar och dvärgdoggar. Den franska bulldoggen av idag är resultatet av olika korsningar som gjordes av entusiastiska uppfödare i populära Pariskvarter på 1880-talet. På den tiden hölls den franska bulldoggen hos marknadsfolket i Hallarna, hos slaktarna och droskkuskarna. Där kom artister och överklassen i kontakt med hundarna och de charmade av doggarnas egenartade utseende och sätt och därmed blev de snabbt populära. Den första rasklubben bildades år 1880 i Paris. Den första franska bulldoggen registrerades 1885 och den första rasstandard fastställdes 1898, samma år som den franska kennelklubben erkände rasen. Fransk bulldogg ställdes ut redan 1887.

Helhetsintryck

Helhetsintrycket är typiskt för en dvärgdogg. Fransk bulldogg skall vara liten men kraftigt byggd i förhållande till sin storlek. Rasen skall vara kort, kompakt och undersäsig med samlade proportioner. Den skall vara släthårig, ansiktet skall vara trubbigt, öronen skall vara upprättstående och svansen skall vara naturligt kort. Fransk bulldogg skall ge intryck av att vara aktiv och intelligent. Den skall vara välmusklad, ha en kompakt kroppsbyggnad och en kraftig benstomme. Ingen del får bli överdriven och ta överhand så att den allmänna harmonin störs i utseendet eller i rörelserna.

Den franska bulldoggen skall, jämförd med andra raser av samma mankhöjd, vara mycket kraftigare byggd. Dess extremiteter och kropp skall uppvisa kraftig muskulatur och välutvecklade, sunda och stabila rörelser. Hunden får inte ha så korta proportioner så att det inverkar på rörligheten ”Liten” innebär således att doggen skall vara kort och samlad i förhållande till sin kroppsikt. Raskarakteristiskt är det så kallade ”fladdermusörat” med rundad topp och högre än det är brett vid basen. Öronen skall bäras parallellt och rakt upp. Öronställningen ”tio-i-två” förtar den franska bulldoggens alerta uttryck. En hund i god kondition kan variera mellan 8 och 14 kilo i vikt, tikarnas övre gräns bör dock ligga runt 13 kilo.

En välbalanserad tik med korrekt höjd på benen. Korrekt djup i bröstkorgen och längd i bröstkorgen där armbågen är placerad strax ovanför bröstkorgens lägsta punkt. Framtassarna är små, runda och kompakta. Mellanhänderna kunde vara något rakare. Väldigt bra längd av hals. En moderat överlinje och korrekt uppdragen underlinje. Ett klassiskt huvud med rätt proportioner utan överdrivna rynkor. Korrekt tigrering.

Viktiga måttförhållanden

Kroppslängden, mätt från skulderleden till sittbensknölen, skall något överstiga mankhöjden. Nospartiets längd skall utgöra ungefär 1/6 av hela huvudets längd.

Nospartiet bör inte vara kortare än 1/6 av huvudets längd, men gärna något längre.

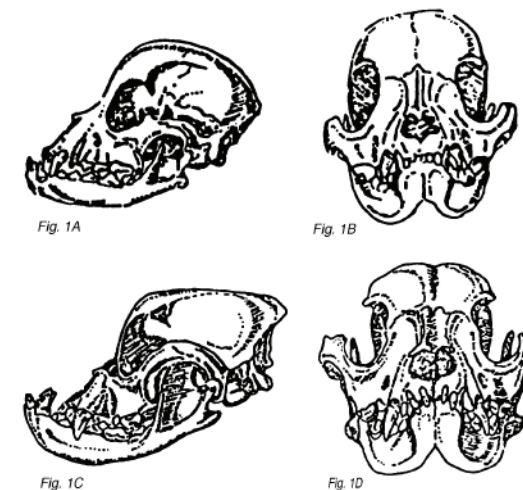
Uppförande/karaktär

Rasen skall vara social, livlig, lekfull, tillgiven och en intresserad sällskapshund.

Huvud

Huvudet skall vara kraftigt, brett och kvadratisk. Huden på huvudet skall bilda symmetriska rynkor och veck, men utan överdrift.

Egna noteringar:

Figur 1A och 1B en fransk bulldoggs skalle i jämförelse med skallen på en engelsk bulldogg, figur 1C och 1D.

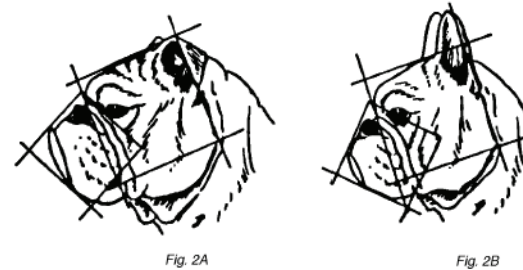
Man ser genast att den franska bulldoggen har en kortare skalle och rakare nosparti och en kortare, inte fullt så extrem uppsvängd underkäke, jämfört med den engelska bulldoggens.

Frontalbilderna (fig 1B och 1D) visar, att den franska bulldoggen inte har någon fåra mitt på huvudet, som den engelska bulldoggen. Läggs också märke till att den franska bulldoggens huvud är mer kvadratisk, sett framifrån.

Då man betraktar en fransk bulldogg skall det första intrycket vara att huvudet är stort och fyrkantigt i förhållande till hundens storlek i övrigt.

Skallparti Skalle

Skallen skall vara bred, med nästan flat hjässa och välvd panna. Ögonbrynsbågarna skall vara markerade samt skilda åt av en, särskilt mellan ögonen, utvecklad fåra, som inte får fortsätta upp på hjässan. Nackknölen skall vara knappt markerad.

Egna noteringar:

Figur 2A och 2B där kraniet av fransk resp. engelsk bulldogg "klätts på" är lättare att känna igen.

För att illustrera skillnaderna mellan raserna, framför allt i nospartiet och dess lutning, s.k. "lay-back", har tecknaren ritat in skalle och nosparti som två kvadrater.

Stop

Stopet skall vara markerat.

Egna noteringar:

Stopet är pannavsatsen, dess centrum markerar den punkt där nosen börjar och bör forma en djup och skarp fåra mellan ögonen. Fåran får hos fransk bulldogg inte fortsätta upp på pannan, som den gör hos engelsk bulldogg. Ibland är stopets djupa fåra dold av hudrynkor. Man måste då känna efter att pannavstasen är tillräckligt markerad och bildar en så rät vinkel som möjligt mot nosryggen. En öppen vinkel är ett allvarligt fel och ger s.k. "down-face" eller "drop-nose".

Ansikte SRD Ansikte: För kort nos och utstående ögon ökar risken för ögonskador.

Huvudet kännetecknas av att nospartiet och käkarna är förkortade liksom även av att nostryffeln lutar något eller måttligt bakåt. Nostryffeln skall vara svagt uppåtvänd ("uppnäst").

Nostryffel

Nostryffeln skall vara svart, bred, trubbig och uppåtsvängd, med väl öppna och jämnstora näsborrar. Näsborrarnas riktning samt den uppåtsvängda nostryffeln måste ändå tillåta en normal andning genom nosen.

Fullständigt ihopknipta näsborrar är ett diskvalificerande fel. Bedömning av näsborrarnas utformning skall göras utifrån bildschema på förestående sida.

Nosparti SRD Andning: Andningsbesvär som kan förknippas med alltför kort nos liksom knipta näsborrar, trånga luftvägar med otillräckligt utrymme i svalg och/eller bröstorg.

Nospartiet skall vara mycket kort. Det skall vara brett med samlade symmetriska veck.

Nospartiet skall vara brett och tillbakalagt, men rakare än hos engelsk bulldogg. Nostryffelns överlinje skall sammanfalla med ögonens underlinje. Det är bra om nospartiet är något längre men bör inte vara kortare än 1/6 av huvudets totala längd.

Standarden säger att nospartiet längd skall utgöra ungefär 1/6 av hela huvudets totala längd. Bilderna visar en hanhund med ett nosparti som är 1/5 av huvudets totala längd och med utmärkta näsborrar. Nosen kunde vara mer uppsvängd.

Grad I - Öppna näsborrar

Näsborrarna är öppna. Vid ansträngning rör sig näsvingarna dorsolateralt (uppåt och utåt) för att ta in luft vid inandning.

Grad II - Lindrigt stenotiska näsborrar

Lätt knipta näsborrar men det finns utrymme mellan den laterala (yttre) och den mediala (inre) nosväggen. Vid ansträngning skall näsvingarna röra sig dorsolateralt (uppåt och utåt) för att ta in luft vid inandning.

Grad III - Måttligt stenotiska näsborrar

Den laterala nosväggen ligger mot den mediala nosväggen i den övre delen av näsborrarna som bara är öppna i den nedre delen. Muskelkontraktioner runt nosen vid inandning kan förekomma då näsvingarna inte kan röra sig dorsolateralt (uppåt och utåt) för att ta in luft vid inandning. Muskelkontraktionerna uppstår då kroppen försöker vidga näsborrarna för att öka luftintaget.

Grad IV - Kraftigt stenotiska näsborrar

Näsborrarna är nästan helt hopknipta. Hunden kan behöva byta från näsandning till munandning vid stress eller vid mycket lätt ansträngning t.ex. vid lek. Vid ansträngningen ses alltid muskelkontraktioner runt nosen då näsvingarna inte kan röra sig dorsolateralt (uppåt och utåt) för att ta in luft vid inandning.

copyright 2016 © Cambridge BOAS Research Group

Huvud forts.

Läppar

Läpparna skall vara tjocka, en aning lösa och svarta. Överläppen skall framtill möta underläppen så att tänderna fullständigt döljs. Från sidan sett skall överläppen bilda en nedåt avrundad linje. Tungan får aldrig synas när hunden är avslappnad.

Överläppen skall vara tjock och ordentligt "kuddad", s.k. "cushioning". Under läppen skall finnas en bred överkäke med hörntänder som sitter brett isär.

En fawn med mycket bra färg och utmärkta pigment, mörka pigment runt ögonen, läpparna och en mörk mask. Korrekta läppar som inte är för lösa. Förhållandet mellan nostriffelns topp och ögats undre linje är korrekt. Symmetriska rynkor på vardera sida av nospartiet som inte får vara mer än vad som visas på bilden. Den uppsvängda käken och djupet i käken är korrekt. En korrekt hals och nacke av bra längd med god muskulatur men utan att vara för grov. Öronens ansättning och öronställning är korrekt men kunde önskas vara mer rundade på toppen. Notera den korrekta positionen vid basen av örat i relation till ögats yttre kant. Ögat ger ett mandelformat intryck men det kan bero på att hunden kisar pga solljus.

Huvud forts.

Fig. 3A

Fig. 3B

Fig. 4A

Fig. 4B

Figur 3A och 3B visar ett rundat, toppigt huvud s.k. "äppelhuvud". Öronen är dessutom lågt ansatta och bäres fel. Överläpparna är tunga och breda s.k. "gardiner" som täcker det mesta av underkäken. En hund med ett sådant huvud måste kontrolleras beträffande bettet. Tångbett eller överbett kan förekomma.

Figur 4A och 4B visar en hund med bra skallform och ganska bra öron. Ögonen sitter dock alltför långt ifrån varandra och är mandelformade, vilket ger hunden ett otypiskt uttryck. Nospartiet sluttar utför, vilket ger det som beskrivs som "down-face" eller "drop-nose". Underkäken verkar rak och är otillräckligt uppsvängd. Nospartiet är otillräckligt tillbakalagt.

Fig. 5A

Fig. 5B

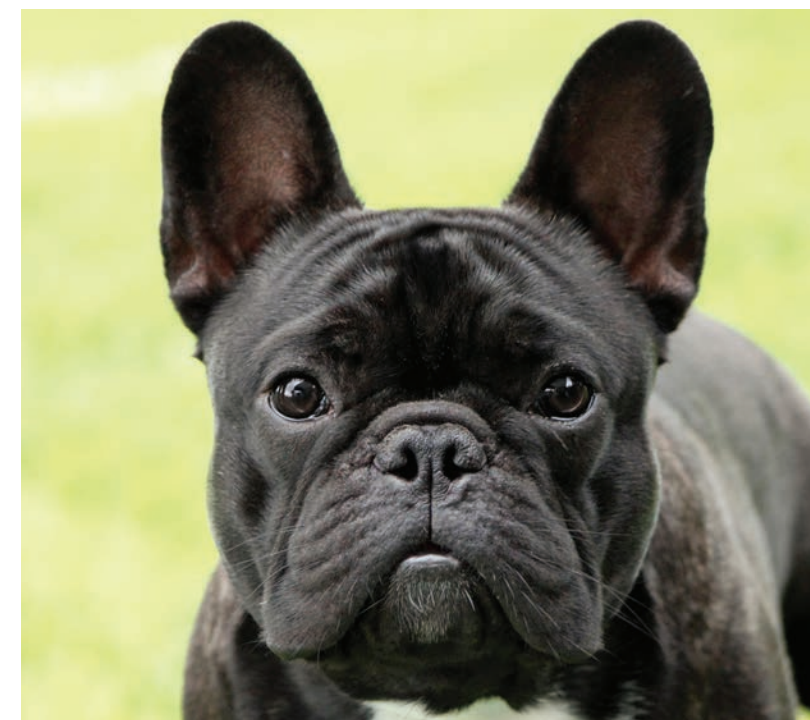
Fig. 6A

Fig. 6B

Figur 5A och 5B visar en hund med bra skalle med korrekt öronansättning och välplacerade ögon. Nospartiet är kort, men inte brett nog i förhållande till skallen. Dålig underkäke med kraftigt underbett och synliga tänder, vilket är ett diskvalificerande fel.

Figur 6A och 6B visar ett till alla delar bra huvud. Lagom bred och flat skalle, bra öronform och ansättning. Kort, brett och djupt nosparti. Nostryffeln korrekt placerad. Nosens överkant och ögonens underkanter skall löpa på samma linje. Teckningarna visar lagom storlek och form på ögonen. Illustrationerna visar också en bred och uppsvängd underkäke, som beskriver den önskade halvcirkeln från käkleden och framåt s.k. "turn-up". Huvudet på en fransk bulldogg utvecklas även efter 3 års ålder.

Ett korrekt kvadratisk huvud med en god balans mellan skalle och ansikte. Skallen är flat mellan öronen och en lätt välvd panna. Öronen bärs upprätt med rundade toppar. Välplacerade runda ögon av moderat storlek utan att visa något vitt. Nostryffels placering är utmärkt med utmärkta näsborrar, särskilt för rasen. Mycket bra rynkor på skallen vilket syns tydligt när hunden är uppmärksam som på bilden. Inga överdrivna rynkor på sidorna av nospartiet eller på ovansidan av nosryggen. God bredd i nospartiet med tillräckligt "kuddade" läppar. En korrekt rundad läpplinje som möter underkäken väl. Läpparna är okej men får inte vara längre ner än vad hunden på bilden visar. Ett intelligent och mjukt uttryck. Totalt sett är detta ett mycket gott exempel av ett huvud som visar korrekt rastypiska detaljer.

Huvud forts. Käkar/Tänder

Käkarna skall vara breda och kraftiga. Underkäken bildar en uppåtsvängd kurva som når framför överkäken. De nedre incisiverna skall vara ansatta i bågform. Käkarna får varken vara sneda (i sidled) eller skeva. Mellanrummen mellan incisiverna behöver inte vara jämnt, det viktigaste är att över- och underläppen förenas så att de täcker tänderna helt. Underkakens incisiver når framför överkakens incisiver. Incisiver och hörntänder skall vara tillräckligt utvecklade. Komplettt bett är önskvärt.

Citat från Gay & Gay, Die Französische Bulldogge "Avståndet mellan de båda raderna av framtänder kan inte anges exakt. Det är väsentligt att, när munnen är stängd, över- och underläppen möts så att tänderna döljs. Då munnen hålles stängd bör bettet kontrolleras beträffande symmetrin. Sneda käkar förekommer. Det kan röra sig om såväl under- som överkäke. Incisiverna är ofta ojämnt placerade. Caninerna skall sitta brett isär och vara väl utvecklade." Tunga som är synlig när munnen är stängd är ett allvarligt fel. Sned eller skev käke som gör att tungan är permanent synlig är ett diskvalificerande fel.

Fig. 7A

Fig. 7B

Fig. 7C

Fig. 7D

Figur 7A visar en för lång underkäke med alltför dåligt böjt underkäksben. Underkäken helt utan uppsvängning, s.k. "turn-up".

Figur 7B visar en acceptabel längd på underkäken, men den är alltför dåligt böjd och saknar uppsvängning.

Figur 7C visar en tillräcklig längd på käken med acceptabel uppsvängning, men otillräcklig böjning av underkäksbenet.

Figur 7D visar ett korrekt böjt underkäksben med rätta halvcirkelformade svepet från käkleden och framåt. En underkäke av detta utseende bidrar till den franska bulldoggens typiska "uppkäftiga" uttryck.

Dessa tre huvudprofiler illustrerar olikheter i underkäke och den uppåtsvängda nostrifyffel som efterfrågas. Hunden närmast i bild har ett längre nosparti och har en väldigt starkt uppsvängd underkäke. Detta ger ett mer uppåtsvängt nosparti än på hunden längst bort i bilden. Den mittersta hunden har ett mer balanserat huvud och ett moderat huvud i profil.

Huvud forts. Kinderna

Kinderna skall vara väl utvecklade.

Kinderna skall vara kraftiga med väl utvecklade kindben. Ansiktet skall vara väl utfyllt under ögonen.

Ögon

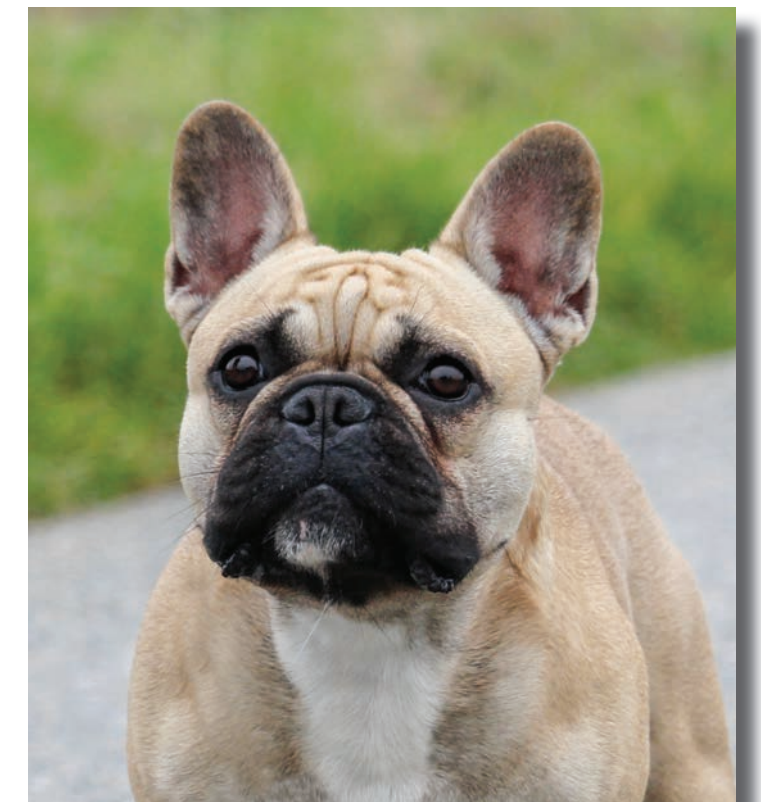
Ögonen skall vara väl synliga och ha ett intresserat uttryck. De skall vara placerade lågt, ganska långt från nostrifyfeln och öronen. Ögonen skall vara mörka, tämligen stora och rundade. När blicken riktas rakt fram får inget spår av ögonvita synas. Ögonlocksränderna skall vara svarta.

Ögonen ska inte visa några tecken på irritation. Mycket av den franska bulldoggens typiska uttryck beror på de ganska stora, mörka ögonen. Ljusa och/eller mandelformade ögon ger ett uttryck som är främmande för rasen. Ögonen skall vara uttrycksfulla och en aning framträdande, men får ej ge intryck av att vara utstående.

Skäckar, hundar där vita tecken överväger, så att endast smärre områden uppvisar hundens gula eller mörktigrerade fläckar har ofta opigmenterat tredje ögonlock. Ögonlocksränderna ska vara mörka hos alla färgvarianter. Denna pigmentering kan låta vänta på sig tills efter sex månaders ålder. Ögonlocksränderna hos den skäckiga färgen finns nästan aldrig vid födelsen och sällan ens vid åtta veckors ålder. Pigmentet kommer först som små skarpa fläckar, som bli större och så småningom flyter ihop.

Pigmentet på nosparti och läppar bildas för övrigt på samma sätt. Uttalat avpigmenterade läppar, nostrifyffel och ögonlock är ett allvarligt fel.

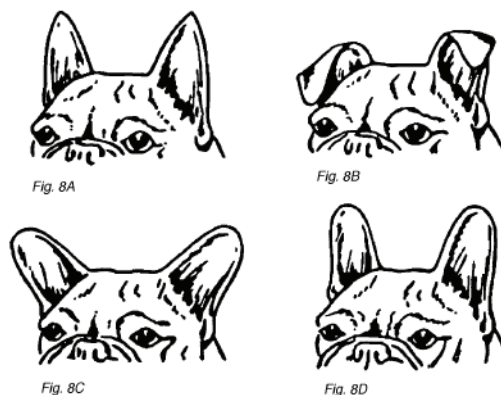
Ett kvadratisk huvud med bra balans mellan skalle och ansikte. Mörka, klara och runda ögon av korrekt storlek och placering. Mycket bra pigmentering på ögonlinjer, nos och läppar och en fin mörk mask. Utmärkta näsborrar och bredd i nospartiet. Öron av korrekt storlek, form och placering i god balans med huvudet. Det är önskvärt med något mindre rynkor.

Huvud forts.

Öron

Öronen skall vara medelstora och breda vid basen med avrundade spetsar. De skall vara högt men inte alltför tätt placerade och burna upprätt. Öronen skall vara framåtriktade. Huden på öronen skall vara tunn och mjuk.

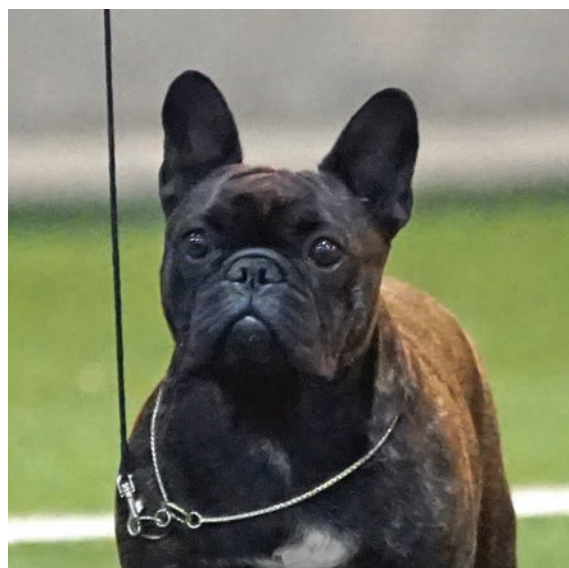
Figur 8A visar välplacerade öron – det stora felet är att toppen är spetsig istället för rundad, detta är inte rastypiskt.

Figur 8B visar mjuka och veka öron med dåligt utvecklat öronbrosk. Alla småvalpar har dock hängande öron. Som reser sig vid varierande ålder utan speciella åtgärder. Hunden på figuren har öron som inte rest sig ordentligt utan blivit s.k. "tipp-öra". Båda varianterna 8A och 8B är felaktiga. Ett tippöra kan uppkomma till följd av skada.

Figur 8C visar öron som till form och storlek är bra, men de är ansatta för långt ner på skallens sidor. Denna "10-i-2" ställning på öronen förstör den franska bulldoggens vakna och pigga uttryck.

Figur 8D visar korrekt ansatta och burna öron. Observera speciellt att det rastypiska "fladdermusörat", sett framtill, visar öronmusslan och är högre än det är brett vid basen och har rundad topp.

Den franska bulldoggen uttrycker ofta sin sinnesstämning med öronen. En uttråkad och besviken eller ledsen dogg kan hålla sina öron enligt figur 8c, även om den har korrekt ansatta öron, men den reser omedelbart öronen igen, när den blir uppmärksam på något. En osäker och rädd hund faller öronen bakåt och likaså när den drabbas av "glädje-fnatt" och rusar runt i stora cirklar av pur livsglädje, vilket är typiskt för rasen.

Klassiskt välbalanserat huvud med korrekta öron, ögon och nos. Runda mörka ögon som inte bör vara större än detta. Ögonens undre kant är i linje med nosens övre linje vilket är korrekt. Öronen har rätt storlek, form och placering. Utmärkta näsborrar. Korrekt nosparti med bra djup och bredd och en fin uppsvängd haka. Behöver något mer utfyllnad under ögonen.

Huvud forts.

Hals

Halsen skall vara kort, kraftfull, lätt välvd och bredas mot skuldran. Halspåsar får inte finnas.

Att halsen enligt rasstandarden skall vara kort innebär inte "ju kortare desto bättre". Huvudet får inte ge intryck av att sitta direkt på skuldrorna. Halsens längd skall vara i balans med kroppens längd. Det är viktigt att halsen är muskulös med kraftig nacke, som skall vara lätt välvd. Överdrivet halsskinn får inte finnas.

En hund med korrekta nackförhållanden. God längd i nacke, lätt välvd och med bra muskulatur utan att vara för grov. Ett korrekt huvud i profil.

Kropp

Överlinje SRD Proportioner: Överdrivet korta proportioner i hals och rygg och otillräckliga vinklar i bak- och framställ kan ge upphov till kraftlösa släpande rörelser.

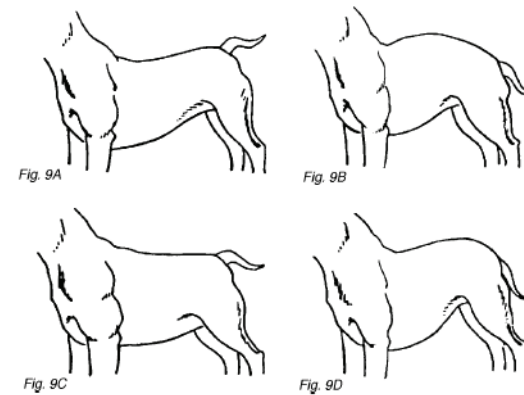
Överlinjen skall gradvis, och utan överdrift, öka från manken mot länden. Konstruktionen, s.k. karprygg, är typisk för rasen.

Rygg

Ryggen skall vara bred, muskulös och stadig utan slapphet.

Egna noteringar:

Bredare över skulderpartiet, korrekt bröstorg med väl tillbakalagda revben. Stark och välmusklad i länden. Väl markerad midja, bredare över höften som övergår i väl rundat och välmusklat bakställ. Korrekt päronformad kropp sedd ovanifrån.

Figur 9A visar en sänkt rygglinje som ger ett överbyggt intryck. Figuren visar också en alltför hög svanssättning.

Figur 9B visar en felaktig rygglinje, som bildar en puckel mitt på ryggen, s.k. "kamelrygg". Många misstar kamel-ryggen för att vara den korrekta karpryggen.

Figur 9C visar en alltför plan rygg, som ofta åtföljs av för dålig svansansättning. Figuren visar också en dåligt uppdragen buklinje.

Figur 9D visar en korrekt karprygg det vill säga att bakpartiet ligger något högre än frampartiet. Linjerna skall vara mjuka och avrundade och hjälpa till att åstadkomma den önskvärda "päronformen" på bålen, sedd ovanifrån. Figuren visar även en korrekt uppdragen buklinje och en korrekt svansansättning och fullt tillåten längd på svansen, även om den är ovanlig idag och utan "skruv".

Figur 10 visar den rastypiska "päronformade" kroppen på en bra fransk bulldogg sedd uppifrån.

Figur 10

Kropp forts. Ländparti

Ländpartiet skall vara kort, brett och välvt.

Kors

Korset skall vara tydligt sluttande.

Bröstorg

Bröstorg skall vara cylindrisk och djup (nå bänningen under armbågarna). Revbenen skall vara mycket välvda, dvs. tunnformade. Bringan skall frami-från sett vara bred och kvadratisk.

Underlinje och buk

Underlinjen skall vara uppdragen men inte överdrivet.

Vältigrerad hund med en balanserad helhet. Huvudets storlek i god balans med kroppen, utmärkt längd i hals och nacke utan att vara för grov. Inget löst skinn på kinder eller hals. Utmärkt förbröst och djup i bröstorg. Notera förhållandet mellan armbågen och djupet i bröstorg. Korrekt tillbakalagd skuldra. Starka raka framben av korrekt längd. Något snedställda mellanhänder så som standarden efterfrågar. Tassarna är acceptabelt knutna. En mjuk resning i överlingen med en korrekt vinkel i korset och en lågt ansatt svans. Stark länd av korrekt längd. Underlinjen visar en korrekt längd av bröstorg och revben med en rätt uppdragen buklinje. Korrekt vinklat bakställ med god muskulatur. Solida hasleder och fina små tassar bak.

En överdrivet kort bulldogg visar ytterst sällan de önskade och rastypiska rygg- och buklinjerna, som illustreras på kommande sidor. Det är tillåtet för en tik att ha något längre ländparti.

Bröstorg skall inte bara vara bred och djup, den skall också vara förhållandevis lång för att ge god volym. Bröstbenet får inte vara för kort.

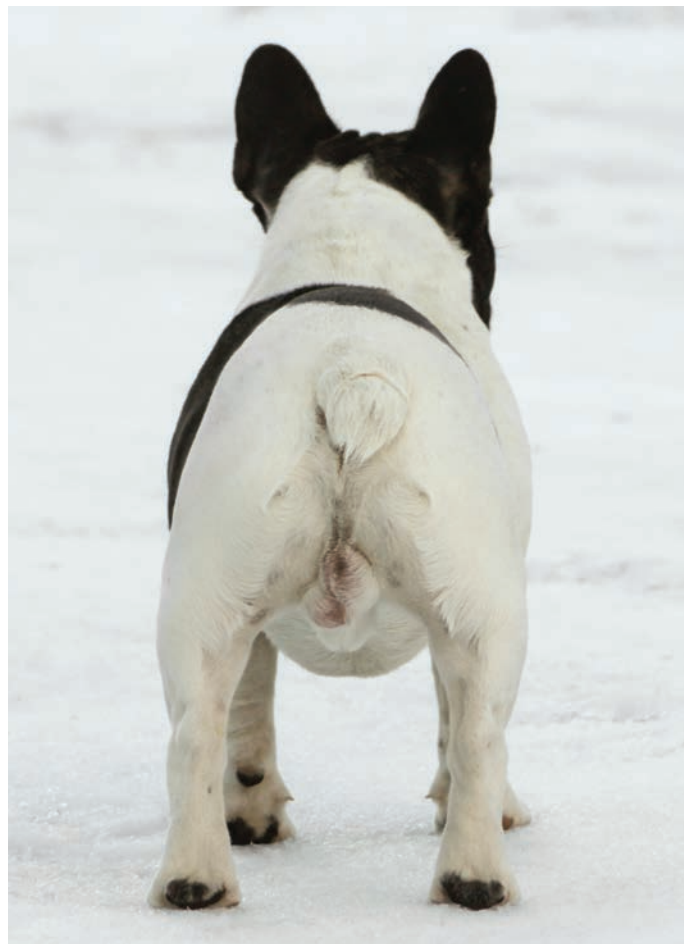
Den franska bulldoggen är inte färdigutvecklad förrän tidigast vid två-tre års ålder och utvecklas ofta även efter denna ålder.

Kroppslängden, mätt från skulderleden till sittbensknölen, skall något överstiga mankhöjden.

Kropp forts.

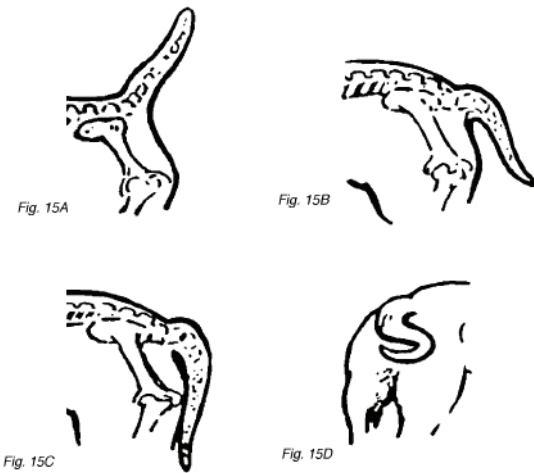
Svans SRD Underutvecklad svans: Avsaknade svanskotor som varken kan ses eller kännas är ett diskvalificerande fel.

Svansen skall vara medfött kort, men helst så lång att den täcker anus. Den skall vara lågt ansatt och ganska rak, tjock vid roten och avsmalna mot spetsen. Svansen skall bäras lågt, den får inte lyftas över horisontlinjen ens under rörelse. Tillåtet är svans som är krokig, skruvad, bräckt eller svans som är tämligen lång men utan att nå nedanför hasleden.

Korrekt välmusklat bakstall. Välmuskade lår. Korrekt ansatt svans med tillräcklig längd för att täcka anus. Korrekt solida hasleder. Frambenen bör vara något bredare placerade.

Egna noteringar:

Svansen
Figureerna 15A till 15D visar ett urval av svansar.

Figureerna B, C och D är alla svanstyper som är godkända enligt rasstandarden.

Figur 15A visar en icke önskvärd svans, ansatt och burens alltför högt. Med ett korrekt, sluttande kors ska inte ens en glad fransk bulldogg kunna bära sin svans över rygglinjen. Den här typen av svans är inte vanlig, men förekommer. I så fall nästan alltid samtidigt med en rak rygg och otillräckligt sluttande kors.

Figur 15B visar en korrekt svansansättning, lågt burens under rygglinjen. En sådan här lång och rak svans är tillåten, men dock ovanlig.

Figur 15C visar en lågt ansatt svans, något tätt liggande, som är lång och välformad.

Figur 15D visar en korrekt, väl ansatt och burens korkskruvssvans. Det är tillåtet med en betydligt kortare svans än figur D visar, dock skall svansen bestå av minst en kота samt vara greppbar och gärna rörlig.

Observera att svansen skall vara kort, men inte "ju kortare desto bättre". En relativt lång svans är ovanligt men tillåten, så länge den inte når till hasleden och inte bärs över rygglinjen. Den är oftast medfött knäckt s.k. "skruvsvans" och har för övrigt aldrig brukat kuperas. Svansen skall inte ligga i en grop i ryggraden och total avsaknad av svans är ett diskvalificerande fel. En orörlig svans tätt intill anus kan försvåra för hunden att ha avföring. Svansen bör därför vara rörlig och får ej vara extremt intilliggande.

Extremiteter Framställ Helhet

Frambenen skall vara upprätta och raka sedda såväl från sidan som framifrån.

Egna noteringar:

Framre extremiteter

Eftersom en fransk bulldogg i stillastående lägger c:a två tredjedelar av sin vikt på frambenen och ännu mer i rörelse, är det mycket viktigt att framstället är rätt konstruerat.

Bakdelen måste också väl fylla sin funktion när hunden står och rör sig och en dogg skall för den skull inte ge intryck av att vara "frambensdriven", utan kroppen skall vara välbalanserad.

Skulderblad och överarm skall visserligen vara korta, i enlighet med att doggen är en kortlemmad hund. Dessa skelettdelar får dock inte bli alltför korta i förhållande till bröstdjupet.

En dålig skulderkonstruktion avslöjas lättast i rörelse.

Vänster bild:

En god front med starka, raka framben med bra benstomme och muskulatur. Bra mellanhänder och något utställda tassar som är korrekta. Tårna kunde vara mer slutna. Korrekt balans mellan bröstkorgens djup och längden på benen. Notera bröstkorgen som är strax under armbågen. Kom ihåg att den franska bulldoggen är en kortbent hund.

Höger bild:

En utmärkt front med korrekt muskulatur och benstomme. Raka framben med absolut korrekta mellanhänder. Små kompakta tassar. Utmärkt balans mellan bröstkorgens djup och längden på benen. Bredden i fronten är utmärkt och man kan precis se bakstället mellan frambenen som efterfrågas. En väldigt välbalanserad hund. Huvudet visar alla korrekta rastypiska detaljer med de rätta proportionerna.

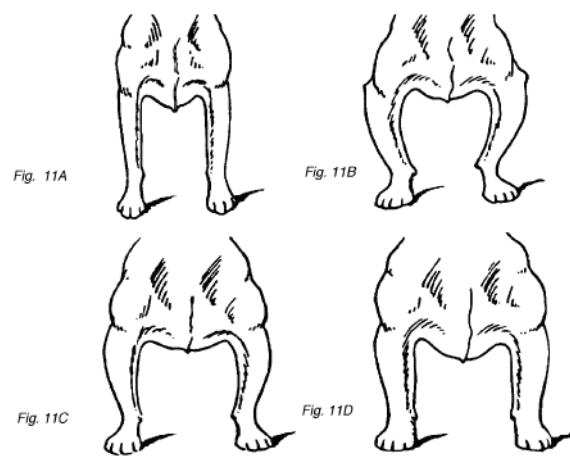

En ung tik med fina proportioner som ännu kommer utvecklas i massa. Bra hals och nacke. Korrekt förbröst och välkonstruerad bröstorg. Bra överlinje och med en korrekt ansättning av svansen. Muskelöst ländparti och bakställ med korrekta vinklar.

Skulderblad

Skulderbladen skall vara väl tillbakalagda.

Fronten

Figur 11A visar en front som är alltför smal och som ger ett högbent intryck. Skulderpartiet är ej tillräckligt utvecklat och muskulöst.

Figur 11B visar felaktigt utåtvridna armbågar med för lösa skuldror. Underarmarna är också böjda och mellanhänderna svaga med utåtvridna tassor, vilket ger en s.k. "fransysk benställning" som inte är önskvärd.

Figur 11C ger ett gott helhetsintryck. Figuren visar en lagom bred front, men med alltför litet bröstdjup. Underarmarna är böjda och mellanhanden vek, vilket medför att tassarna bli väl mycket utåtvridna.

Figur 11D visar en korrekt front med tillräckligt bröstdjup och skulderparti, så som det skall vara. Observera den kraftiga benstommen och de raka frambenen med lätt utåtvridna tassor i överensstämmelse med standarden.

En dålig skulderkonstruktion avslöjas lättast i rörelse.

Egna noteringar:

Extremiteter forts.

Överarm

Överarmarna skall vara korta, tjocka, muskulösa och aningen böjda.

Armbåge

Armbågarna skall sluta tätt an mot kroppen. De får inte vara lösa.

Underarm

Underarmarna skall vara korta, raka och muskulösa.

Handlov

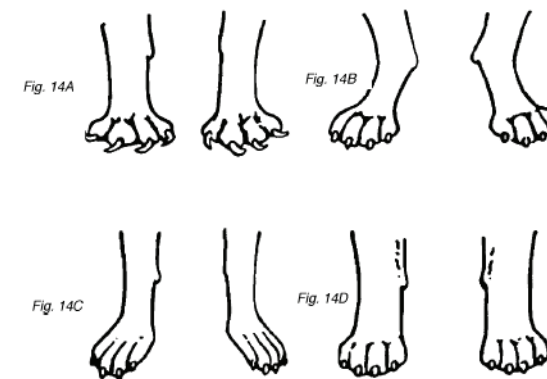
Handlovarna skall vara solida och korta.

Mellanhand

Mellanhänderna skall vara korta och, sedda från sidan, något snedställda.

Framtassar

Framtassarna skall vara runda, kompakta och små, s.k. kattfot, samt vara lätt utåtvridna. Tårna skall vara tätt slutna. Klorna skall vara korta, kraftiga och svarta.

Egna noteringar:

En välbalanserad hane med korrekt över- och underlinje. Starkt, muskulöst ländparti. Korrekt förbröst och en djup och bred bröstorg. Armbågen är placerad strax ovanför bröstorgens lägsta punkt. Korrekt bakställ med bra vinklar och muskulösa lår. Korrekt längd och omkrets i hals. Underkäken skulle önskas något längre för att ge ett korrekt tillbakalagt nosparti.

Figur 14A visar s.k. "ankfötter" eller "splay-feet". Öppna tassor kan bero på en bristfällig mineralinlagring i skelettet eller svag muskulatur i tassen. Denna form kan också uppstå genom dåligt skötta tassor, t ex. alltför långa, sällan klippta klor.

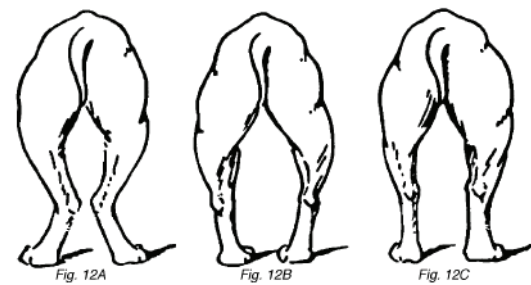
Figur 14B visar platta tassor och dålig benställning, som också kan bero på bristfällig mineralinlagring i benstommen. Mellanhänderna är svaga och tårna otillräckligt välvda.

Figur 14C visar s.k. "hartassar" d.v.s. långa, smala tassor som inte är korrekta hos fransk bulldogg. De ses ofta tillsammans med smal front och inåtvridna knipta armbågar.

Figur 14D visar korrekta, kompakta tassor med välvda och samlade tår, en rund s.k. kattfot.

Extremiteter Bakställ Helhet

Bakbenen skall vara kraftiga och muskulösa och något längre än frambenen, vilket gör att bakdelen kommer att ligga högre än manken. Benen skall vara upprätta sedda såväl från sidan som bakifrån.

Bakre extremiteter

Medan frambenen ofta tilldrar sig stor uppmärksamhet på fransk bulldogg finns en tendens att "slarva över" bakbenen. Bakställets vinklar skall vara relativt öppna, men avsaknad av vinklar och svagheter får ej finnas. Bakdelen måste väl fylla sin funktion när hunden står och rör sig och en dogg skall inte ge intryck av att vara "frambensdriven", utan kroppen skall vara välbalanserad.

Figur 12A visar en hastrång benställning, s.k. "ko-has". Denna benställning påverkar bakbensfunktionen och ger ett "skyfflande" steg.

Figur 12B visar en hasvid "hjulbent" benställning. I rörelse uppvisar doggar med denna benställning ofta en slingrig, "nystande" aktion.

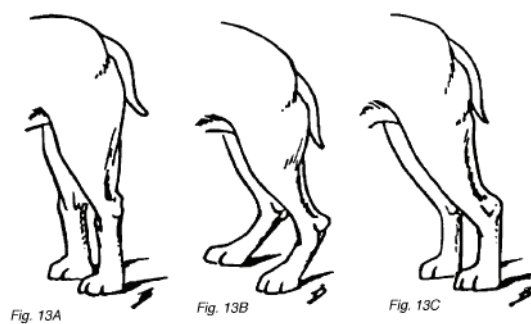
Figur 12C visar en korrekt benställning med korrekt placerad hasled och mellanfot.

Bakbenen

Figur 13A visar ett bakställ som är otillräckligt vinklat i såväl has- som knäleder, vilket ger en dålig benställning med inkorrekt, stela rörelser och styltig gång. Ett utbrett fel.

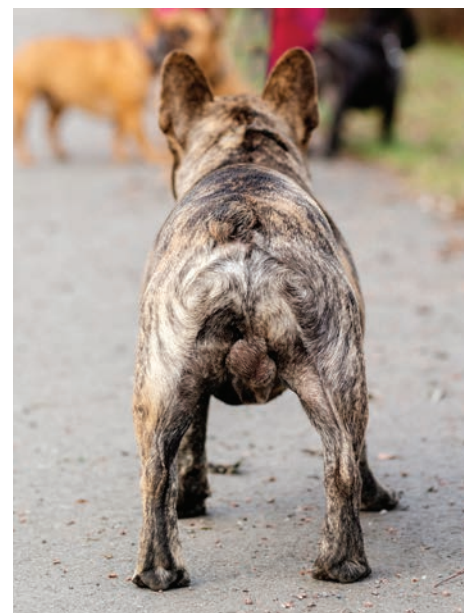
Figur 13B visar motsatsen till ovanstående. Ett bakställ med svaga, veka hasleder, som ger ett övervinklat intryck, med tassarna underställda kroppen.

Figur 13C visar ett perfekt vinklat bakställ med långa muskellinjer från länden ned till hasspetsen. Korrekt placerad hasled, mellanfot och tassar. En dogg med ett sådant bakställ står stadigt och rör sig fritt.

Egna noteringar:

En ung hane som ännu är under utveckling. Behöver breddas i muskulatur och ha mer benstomme. Trots det så visar bilden ett korrekt rakt bakställ. Mycket bra svans.

Extremiteter forts. Lår

Låren skall vara muskulösa och fasta.

Hasled

Hasleden skall vara ganska lågt ansatt. Den skall inte vara alltför vinklad, men inte heller alltför rak. Hasorna skall vara solida.

Mellanfot

Mellanfötterna skall vara korta.

Baktassar

Baktassarna skall vara runda, mycket kompakta och varken inåt- eller utåtriktade.

Fawn med utmärkt färg och korrekt mörka pigment. Mörka ögonlinjer, läppar och nos. Korrekt benstomme och substans. Utmärkt förbröst och bröstorg med korrekt djup och längd på revben. Muskelös nacke och en korrekt överlinje med fin välvning över länden. Fint muskulöst bakställ med bra vinklar. Fina raka framben med bra mellanhänder och små, runda och kompakta tassar. En välbalanserad tik med goda proportioner.

Rörelser

En bra bild på rörelse även om det hade varit bra med lite mer räckvidd i fronten för att balansera steget bak. Bra hals och nacke. Svansansättningen kunde vara något lägre. Nosparti och underkäke är alldeles för kort!

Fram- och bakbenen skall röra sig parallellt med kroppens mittlinje sett såväl framifrån som bakifrån. Rörelserna skall vara fria, kraftfulla och jämna.

Rörelserna
I trav skall frambenen röra sig med fram- och tillbakapendlande aktion.

Armbågen skall ligga mot kroppen och får inte vridas utåt i rörelse. Lösa bogar kan medföra att rörelserna blir nystade och marktrånga.

Idealet är att frambenen i trav rör sig på varsitt spår, spårvidden skall vara nästan lika stor som avståndet mellan tassarna, när hunden står stilla.

En avvikelse från det normala rörelsemönstret är när hunden inte lyfter frambenen vid framåtpendlande, utan för benet i en liten halvcirkel, bakifrån och framåt. Detta kan beskrivas som en paddlande rörelse, som inte är rastypisk för en fransk bulldogg.

Vid trav sjunker hunden något framåt, på grund av att kroppstyngden läggs på frambenen. Detta ska se normalt balanserat och naturligt ut och får inte urarta så att hunden ger intryck av att stupa framåt.

I trav förs bakbenen närmare varandra än vad benställningen är i stillastående. Baktassarna går på ett smalare spår än framtassarna.

När man ser en fransk bulldogg komma emot sig i trav skall den alltså gå på ett brett spår med frambenen och mellan frambenen ska man kunna se bakbenen, som går på ett smalare spår.

Travet skall vara lugnt, jämnt och regelbundet. Det skall inte göra ett mödosamt intryck.

Den franska bulldoggen har normalt lätt rullande rörelser.

Rullningen sker i varje steg, så att hunden inte förlorar balansen. Ryggraden rör sig en aning kring sin egen axel och detta ger en tyngdpunktsförskjutning som är nödvändig för att inte den breda och djupa doggen skall förlora balansen i travet, när den endast stöder på de två diagonala tassarna omväxlande.

Rullningen är smidig och gången skall inte vara vaggande eller slingra från sida till sida.

En fransk bulldogg ska andas obehindrat, även i rörelse.

Hud SRD Hudproblem

Huden skall vara fast.

Päls

Pälsstruktur

Pälsen skall vara kort, slätt åtliggande, mjuk, glänsande och utan underull.

Färg

Fawn, med eller utan tigrering samt med eller utan vit teckning.

Enfärgad eller tigrerad:

Fawn: Enhetlig färg från ljus till mörk fawn. Blekare färg är tillåtet på benens insidor och buksidorna. Med eller utan svart mask, dock föredras svart mask. Ibland förekommer vita tecken i begränsad omfattning.

Tigrerad: Fawnfärgad med måttligt mörk brindleteckning vilken karakteriseras av diagonala ränder vilka ger en effekt av tigerrandning. Tigreringen får inte vara så omfattande att den döljer grundfärgen fawn. Svart mask får förekomma. Begränsat med vita tecken är tillåtet.

Vita markeringar och fläckar:

Tigrerad pälsfärg med måttligt eller övertecknat med vitt: S.k. skäck där de vita fläckarna idealiskt är fördelade över hela kroppen. Viss fläckig pigmentering i huden är tillåtet.

Fawn med måttligt eller övertecknat med vitt:

S.k. fawn och vit där de vita fläckarna idealiskt skall vara fördelade över hela kroppen. Viss fläckig pigmentering i huden är tillåtet. Nostryffel skall vara svart hos alla färgvarianter, aldrig brun eller blå.

Helt vita hundar, förutsatt att de har svart nostryffel och svarta ögonlocksrandar, är tillåtna men inte att eftertrakta beroende på risken för dövhet.

Hud
Överdrivet lös hud är inte önskvärt och halspåsar får inte finnas. Hudstatus skall vara utan anmärkning. Observera nosveck, tassar och öron som skall vara fria från rodnad och irritation.

Färg
Enkelt uttryckt är färgerna hos den franska bulldoggen, tigrerad, gul och vit.

Hundar med övervägande vit grundfärg med gula eller tigrerade tecken kallas skäcktecknade. Näst intill helvita doggar förekommer också, de är genetiskt skäcktecknade och detta är ej något fel. Den vita färgen skall vara ren, men smärre "tickningar", fläckar med svarta hårstrån i det vita förekommer, detta är dock inte önskvärt och ett listat fel.

Övervägande teckenfärg, sk mantelteckning är ej typisk för rasen. Ögonlocksrandar, nostryffel och läppar skall vara välpigmenterade.

Den gula färgen kallas också fawn, vilket betyder "kidfärgad". Alla nyanser av gult är tillåtna från djupaste röd till ljust beige. Den gula färgen skall vara ren och får inte verka sotig. Den ljusa nyansen bör inte vara så ljus att den förefaller gräddvit. De mörkare nyanserna får ej tona mot grått eller brunt.

Tigreringen skall ha formen av tydliga och distinkta strimmor och får ej ge intryck av att vara spräcklig eller flammig.

I fall en vit hund har en svart nospiegel kan smärre opigmenterade fläckar i ansiktet tolereras hos i övrigt vackra exemplar enligt standarden.

Diskvalificerande färger:

Svart, svart med brunröda tecken, brun eller blå.

Pälsen skall vara glänsande och korthårig, den skall inte ha underull.

Övrigt Storlek/Vikt

Standard:
Hanhundar: 27-35 cm
Tikar: 24-32 cm +/- 1 cm tolereras
Hanhundar: 9-14 kg
Tikar: 8-13 kg Vikt som överstiger de angivna vikterna med 500 g accepteras hos mycket typiska exemplar.

Fel

Standard:
Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

Skäck som är kraftigt prickig.
Fawnfärgad och vit med kraftigt fawnfärgade prickar.
Fawnfärgad med mycket uttalad ål efter ryggraden.
Tigrerad eller fawn med vita strumpor.
Ljusa klor.

Allvarliga fel

Standard:
Övertypad, dvs. överdrivna raskarakteristika.
Nosparti som är överdrivet kort eller för långt.
Tunga som är synlig när munnen är stängd.
Ögon som är ljusa (rovfågelsögon).
Plan överlinje från manke till länd.
Uttalat avpigmenterade läppar, nostrylfel och ögonlock. Ögonränderna skall aldrig vara totalt avpigmenterade.
Tångbett.

Egna noteringar:

Diskvalificerande fel

Standard:
Aggressiv eller extremt skygg.
Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras
Otypisk: otillräckliga raskarakteristika som gör att hunden inte ser ut som rasen.
Fullständigt ihopknipta näsborrar.
Sned eller skev käke som gör att tungan är permanent synlig.
Underkäkens framtänder ligger bakom överkäkens framtänder (överbett).
Hörntänder som permanent är synliga när munnen är stängd.
Olikfärgade ögon.
Nostrylfel med annan färg än svart.
Öron som inte bärs upprättstående.
Avsaknad av svans eller inätvuxen svans.
Sporrar på bakbenen.

Borttagning av sporrar utan veterinärmedicinska skäl är förbjuden i Sverige.

Överkotad hasled.
Päls som är lång, sträv eller ullig.
Pälsfärg som inte överensstämmer med de i standarden föreskrivna, i synnerhet svart, svart med tanteeckning samt all urtunning av svart med eller utan vita markeringar.
Mankhöjd eller vikt som över- eller understiger de i standarden tillåtna.
Hund med andningssvårigheter.
Dövhet.

Nota Bene

Standard:
Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Standard:
Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Den franska bulldoggen är en brakycefal ras

Den franska bulldoggen är en brakycefal ras, det vill säga att den har en förkortad skalle och nos. Om nosen är överdrivet kort och/eller att näsborrarna är trånga påverkas andningsfunktionen och förmågan att temperaturreglera men förhållandet mellan konstruktion och funktion är mycket komplext och kan variera stort. En mycket kort och grov hals i kombination med knipta näsborrar ökar risken för andningsproblem markant. Attribut som kan vara symtom på andningsproblem:
Snorklingar och snarkning vid andning
Orörliga näsvingar och trånga/knipta näsborrar
Bukandning och indragningar av förbröstat vid andning
Uppkastningar vid ansträngning
En uppvikt tunga vid flåsande

Rasstandaren beskriver en hund med väl öppna och jämnstora näsborrar som tillåter en normal andning. Fullständigt ihopknipta näsborrar och/eller andningssvårigheter är ett diskvalificerande fel.

Det är av stor vikt att dessa problem tas på största allvar.

Särskilda Rasspecifika Domaranvisningar (SRD) rörande överdrifter hos rashundar (Fastställda av NKU. Gäller från 2019-01-01)

Generellt, gäller för alla hundar

Det är viktigt att trycka på att vid allvarliga avvikelser inom nedanstående områden bör domaren överväga diskvalificering även om avvikelsen inte nämns som diskvalificerande fel i rasens standard. Domaren bör göra fullständigt klart i kritiken vad som föranlett diskvalifikationen.

Andning

Alla hundar ska kunna andas obesvärat, även under rörelse. Angående bedömning av andningsbesvär se Appendix 2.

Ögon

Alla hundar ska ha sunda, klara ögon utan tecken på irritation.

Se Appendix 3.

Bett och tänder

Alla hundar ska ha friska tänder och välfungerande bett i enlighet med rasens standard. Felplacerade tänder kan skada gommen. Käkarna ska kunna slutas normalt. Tandköttet ska inte visa tecken på irritation eller skada. Sådana avvikelser kan vara tecken på ohälsa och ska hanteras därefter.

Vikt

Inga hundar ska vara överviktiga/feta eller avmagrade. Alla hundar ska uppvisa god muskelkondition.

Hud och päls

Alla hundar ska ha frisk hud utan tecken på irritation. Omfånget och presentationen av pälsen ska följa standardens krav. Pälsen ska inte vara så omfångsrik att den påverkar hundens välbefinnande och möjlighet att röra sig fritt och sunt även i vardagen.

Rörelser

Alla hundar ska kunna röra sig utan ansträngning och besvär, på ett rastypiskt sätt.

Mentalitet

Alla hundar ska ha en mentalitet som gör det möjligt för dem att fungera i det moderna samhället. Rastypisk mentalitet ska noteras och respekteras men får inte förhindra social anpassning och tillgänglighet. Okontrollerat aggressivt beteende eller flyktbeteende kan inte tolereras och hunden ska tilldelas "disqualified". Beteendestörningar nämns i SRD-texten när de bedömts utgöra ett riskområde.

Rastyper

I flera raser är de specifika typ- och rasdragen en följd av genetiska mutationer (defektgener) som ger specifika anatomiska drag. Dessa kan inte anses vara anatomiska normalvariationer för hunden.

Sådana rastyper är resultat av människans önskan att skapa raser med specifika rasdrag. Det är därför av stor vikt att domare och uppfödare i ambitionen att bevara rastyp samtidigt främjar hundar med bästa möjliga kombination av rastyp och vital konstruktion.

Brakycéfala raser

De kortskalliga/kortnosiga (brakycéfala) raserna finns i FCI grupp 2 och 9. De typiska särdragen finns i varierande grad i skalle, nos, käkar, ögon, bröstorg och hud. Överdrifter i den brakycéfala typen kan leda till allvarliga hälso- problem hos dessa raser; Särskilt, men inte enbart, rörande andning och reglering av kroppstemperatur.

Se Appendix 2: Bedömning av andningsbesvär

Se Appendix 3: Ögonproblem

Dvärghundsraser

Små hundar, ibland kallade dvärghundar finns i FCI grupp 9, men också i grupp 2, 3, 4 och 5. När dvärgväxten är extrem, leder det till en allmän brist på vitalitet, allmän svaghet, dålig skelett- och muskelutveckling. Överdrifter av dvärgväxt kan ge upphov till allvarliga hälsoproblem.

Flera av dvärghundsraser är brakycéfala (se ovan) och/eller kondrodystrofa (se nedan). Utstående ögon i grunda ögonhål finns hos brakycéfala dvärghundar. Öppen fontanell förekommer liksom sned underkäke och tungfel. Dvärgväxt kan också orsaka missbildningar som kort eller öppen bröstorg med kort bröstben, revbensdefekter och smal bröstorg. Kraftlösa hasande rörelser på grund av dålig muskelkondition kan ses i några av raserna.

Se Appendix 2: Bedömning av andningsbesvär

Se Appendix 3: Ögonproblem

Kondrodystrofa raser (oproportionerlig tillväxtrubbning)

Kondrodystrofa raser finns i FCI grupperna 1, 3, 4, 6, 8 och 9. Om de kondrodystrofa dragen överdrivs leder det till allvarliga deformationer av skelettet och oförmåga till sunda rörelser.

Otillräckligt markavstånd på grund av uttalad lågbenthet är en konsekvens av överdrift i rastyp och hindrar arbetsfunktionen.

Molossraser

Till denna grupp hör mastiffer och bergshundar, ättlingar till de antika molosserhundarna. De stora molosserna är mycket stora hundar (jättehundar) med stor kroppsvolym och hudmängd. De finns i FCI grupperna 1 och 2. Dessa hundar måste ha en sund konstruktion med stark muskulatur och adekvat hudkostym för att fungera väl och kunna bära upp de specifika rasdrag som standarden föreskriver. De molossoida särdragen får aldrig överdrivas så att de får groteska dimensioner.

Till den här gruppen hör även de små molossoida raserna i grupp 9.

Se Appendix 2: bedömning av andningsbesvär

Se Appendix 3: ögonproblem

FCI grupp 9 - Sällskapshundar

Om raserna i grupp 9

De flesta raserna i grupp nio är dvärghundar. Några är extremt byggda med förkortad skalle och underutvecklat nosparti, brakycéfali. Några av raserna är också kondrodystrofa. Ytterligare överdrift av de i standarderna beskrivna särdragen och dvärgväxten är förenat med allvarliga hälsorisker. Se även sid 9 Rastyper – dvärghundar.

Det brakycéfala huvudet är en del av rastypen för bostonterrier, fransk bulldogg, griffoner, japanese chin, king charles spaniel, mops, pekingese och shih tzu. Detta kan medföra ökad risk för andningsproblem och svårighet att reglera kroppstemperaturen. Trånga andningsvägar med besvärad andning och knipta näsborrar är allvarliga problem, vilka måste noteras. Se också Appendix 2 om bedömning av andningsbesvär.

Flera av raserna har utstående ögon i grunda ögonhål vilket disponerar för ögonskador. Se också Appendix 3 om ögonproblem

Öppen fontanell är en anomali och ett diskvalificerande fel i alla raser. Skev underkäke och/eller lam tunga, är diskvalificerande fel i alla raser.

Ett avvikande rörelsemönster hos några raser med frenetiskt kliande och tecken på omotiverad smärta då hunden går i koppel kan vara tecken på en allvarlig neurologisk störning, syringomyeli. Kraftlösa, släpande rörelser kan ses hos dvärghundsraser som en följd av otillräcklig motion vilket ger dålig muskelkondition.

Några av raserna har en stor mängd päls, som i vissa fall har resulterat i inkorrekt, ulliga och ymniga pälsar, så tunga att det påverkar rörelser och hundens allmänna livskvalité. Se Presentationsöverdrifter sid 7.

Fransk bulldogg – brakycéfala och liten molossoid

Rasens speciella konstruktion, bland annat med förkortad skalle och underutvecklad nosrygg och svans, gör att överdrifter medför hälsorisker. I rasen förekommer riskområden som:

1. Andning: Ansträngd ljudlig andning på grund av för kort nosrygg, knipta näsborrar och/eller trånga andningsvägar, otillräckligt utrymme i svalg och luftvägar och/eller bröstorg. Se Appendix 2.
2. Ansikte och ögon: För kort nosparti och utstående ögon, vilket ökar risken för ögonskador. Se Appendix 3
3. Proportioner och konstruktion: Alltför korta proportioner i nacke och rygg så väl som otillräckliga vinklar i fram- och bakställ kan ge kraftlösa släpande rörelser.
4. Underutvecklad svans: Avsaknad av svans som varken kan ses eller kännas är ett diskvalificerande fel.

Leta efter sund andning, korrekt nosrygg, ögon, svans och rörelser. Rasstandardens säger "Nospartiets längd skall utgöra ungefär 1/6 a hela huvudets längd." Rasstandardens efterfrågar en "aktiv" hund som är "liten men kraftigt byggd i förhållande till sin storlek", "kort, kompakt och undersåsig med samlade proportioner" men den franska bulldoggen får aldrig bli överdrivet kort i nacke och rygg. Rörelserna ska vara fria och aktiva.

Appendix 2 - Bedömning av hundars andningsbesvär i utställningsringen

Generellt för alla hundar: Alla hundar ska kunna andas obesvärat, även i rörelse.

Tre nivåer av andningsbesvär

I kvalitets- och konkurrensbedömningen ska domaren ta hänsyn till hundens förmåga att andas normalt i utställningsringen, även i rörelse.

1. Obetydliga/temporära tecken till besvärad andning som inte framkallar svårigheter för hunden ska noteras men inte nödvändigtvis påverka kvalitetsprissättning. De ska dock tas i beaktande vid konkurrensbedömning.
2. Lättare andningsbesvär såväl som anatomiska förhållanden som kan påverka andningsförmågan (knipta näsborrar, för kort nosparti, alltför litet huvud och/eller för korta kroppsproportioner, outvecklad bröstorg osv): Dessa ska påverka kvalitetsprissättningen.
3. Uppenbara tecken på andningsproblem motiverar diskvalificering. Dessa tecken ses redan då hunden står stilla och inte är påverkad av yttre faktorer (höga temperaturer, upphetsning osv):
 - Andning med öppen mun med tydligt uppdragna mungipor och/eller tungan påtagligt utsträckt.
 - Tydliga andningsljud (snarkningar) vid inandning och/eller utandning.
 - Indragning i förbröst och/eller bakom revbenen i takt med andningen.
 - Nickande rörelser av huvud och hals i takt med andningen.

Andningsbedömningen ska alltid inkludera observationer av besvär både under och efter rörelsebedömningen.

Rörelserna ska bedömas utifrån för rasen adekvat rörelsehastighet och omfattning. Allmänna tecken på uttröttningsnivå såväl som svårigheter till återhämtning efter bedömningen av rörelserna, är mycket allvarliga och tydliga tecken på bristande andningsförmåga.

*SKK 2012 DVD Att bedöma hundars andning

Appendix 3 - Ögonproblem

Generellt gäller för alla hundar: Alla hundar ska ha sunda, klara ögon utan tecken på irritation.

Anatomiska särdrag som kan orsaka ögonproblem

De ögonproblem som utställningsdomaren ska observera är vanligen relaterade till ögats adnexa (vävnaderna som omger ögat). Uppmärksamhet ska också fästas vid ögon som är djupt liggande och/eller ögon som är mindre än normalt (microftalmus) liksom utstående ögon. Utstående ögon uppfattas ofta som för stora ögonglober, något som knappast existerar. Utstående ögon beror på att ögonhålan är grund och/eller att ögonöppningen är för stor.

Exempel på förhållanden av adnexa som kan ge ögonskador: Skallens utformning och konstruktion, ögats placering i ögonhålan, ögonöppningens storlek och form, rynkor i ansiktet och överdriven mängd lös hud runt ögonen. Veck och rynkor på nosryggen kan nå ögat och därmed irritera eller skada hornhinnan. Den anatomiska utform-

ingen av ansiktet som ökar risken för ögonskador kan noteras av utställningsdomarna.

Formen och djupet av ögonhålan påverkar ögonlobens läge och kan leda till för djupt liggande eller utstående ögon. För djupt liggande ögon kan ge upphov till att ögonlocken rullas inåt (entropion) En bred skalle ökar risken för entropion i ögats ytterhörn.

Utstående ögon beror på grunda ögonhålor, och de är benägna att skadas. Skador ses speciellt i kombination med kort nosrygg där rhinarium (den fuktiga delen av nosspiegel) är placerad mellan och helt nära ögat. Riklig hud och hår i ögats närhet kan framkalla irritation och skador på ögats yta (hornhinnan och bindhinnan) särskilt om ögat är utstående. Detta ses ofta på raser där nosryggen är kort. Tjocka, tunga hudveck i eller runt ansiktet liksom tunga läppar och öron kan tynga ögonlocken och därmed störa ögonöppningen.

Beroende på förekomsten av dessa särdrag kan hår/ögonfransar skava mot hornhinnan och orsaka irritation eller skador på ögats yta. Olika delar av ögonlocken kan rullas inåt, entropion. Det nedre ögonlocket kan också hänga utåt och blotta bindhinnan, ektropion. En särskild form är det romboida ögat (diamond eye) som ger en kombination av entropion och ektropion.

Tecken på ögonproblem

I utställningsringen är det svårt att bedöma synproblem, till och med blindhet.

Tecken på besvär, irritation eller smärta i ögat och adnexa är:

- Ymnigt tårflöde, ansamling av slem och brunaktig missfärgning under ögat. Våta ögonkanter. Röd bindhinna.
- Upprepade knipningar och blinkningar
- Hornhinnan saknar glans, eller är grumlig.

Speciella förhållanden hos brakycefala raser

Hos raser med kort och bred skalle, kort nosparti och nosrygg, lös ansiktshud, hudveck och långa öppna ögonkanter kan ögat bli torrt, skadat eller irriterat.

Förhållanden hos raser med mycket och lös hud

Problemen är relaterade till rastypiska särdrag: Storleken och utformningen av ögonkanterna, det löst hängande skinn, de tunga läpparna och öronen. Dessa kan då, när de är överdrivna, leda till att vävnaderna runt ögat tyngs ner och ge upphov till lösa eller inverterade ögonkanter (romboida ögon, ektropion och /eller entropion). De kan ha förstörda ögonkanter (macroblepharon) vilket kan göra att övre ögonlocket hänger ned över ögat och ögonfransarna kan skava mot ögat. Veck på ögonkanterna kan påverka blinkningsfunktionen.

Ögonproblemens inverkan på kvalitetsprissättningen

Tecken på ögonproblem ska påverka kvalitetsprissättningen, beroende på grad och nivå av avvikelse.

Den uppenbart blinda hunden ska alltid tilldelas "disqualified" oavsett orsak. En hund som förlorat ett öga p.g.a. skada ska inte dömas ned om detta uppenbarligen inte påverkar funktionen.

Skador på ögonloben som indikeras av grumlig och/eller pigmenterad hornhinna är ett diskvalificerande fel oavsett orsak.

Tecken på irritation såsom upprepade knipningar och blinkningar ska tas i beaktande vid kvalitetsprissättningen.

Anatomiska förhållanden relaterade till ökad risk för ögonproblem (för kort nosparti, för mycket löst skinn osv) är problemområden som ska, i förhållande till deras omfattning, tas hänsyn till i kvalitetsprissättning och konkurrensbedömning. Överväganden i konkurrensbedömningen Vid konkurrensbedömningen bör de mildare störningarna som ymnigt tårflöde och missfärgning av ansiktspälsen beaktas.

Utdrag ur det uttalande som SKK gjorde 2016 med rubriken Strategier med anledning av ökad kunskap om andningsrelaterade hälsoproblem hos korts kalliga hundar.

Uttalande

- Det är aldrig förenligt med Djurskyddslagen och SKKs Grundregler att till avel använda djur med kliniska problem som kan förknippas med korts kallighet.
- För att minska förekomsten av hälsoproblem som kan förknippas med korts kallighet måste avelsurvalet ta större hänsyn till de generella parametrar som påverkar andningsförmågan såsom vidden på näsborrar, nosens längd, bredd och djup, utrymmet i mun och svalg, luftstrupens bredd och fasthet, bröstorgans volym samt rasspecifika förhållanden.

Åtgärder

- a) Premiera och prioritera friska hundar med mindre utpräglad korts kallighet i avelsarbetet för att minska hälsoproblemen i aktuella raser med beaktande av korrekt rastyp.
- b) Utöka utbildning av uppfödare, utställningsdomare och veterinärer i bedömningen av hundars lämplighet för avel med hänsyn till parametrar som påverkar andningsförmågan.

E gna noteringar:

Vinton Breesès "Den perfekta franska bulldoggen" samt hans nu klassiska teckningar från 1924 har använts för att illustrera och förtydliga texterna i dessa "Kommentarer till rasstandard för fransk bulldogg". Så har även de många foton som vi generöst fått lov att använda.

Kommentarerna i detta häfte avser standarden för fransk bulldogg. Utifrån den officiellt fastställda och av FCI utgivna rasstandard nr 101 20141103 och den svenska reviderade av SKK 2016 fastställda standarden. Kommentarerna sammanställda av Fransk Bulldogg Klubb som tillåter att SKK använder kompendiet i utbildningssyfte.

